

SYV KORTPROSATEKSTER OM AT SKRIVE OG VANDRE

Når 100 ord er nok

CAMINO

BOGEN

TVIVLEN

HELTINDEN

FEBRUARY
FICTION

BLINDE
PASSAGERER

ORDENES
DANS

WritersWalk

Bogen

Der var engang en bog, der gerne ville skrives. Alle steder ledte den efter en forfatter, der ville skrive den, men alle havde undskyldninger.

"Jeg har ikke tid."

"Jeg har ikke råd."

"Jeg har ikke talent."

"Men min historie er vigtig," sagde bogen.

"Det er der så meget, der er," svarede forfatterne.

Den spæde bog strejfede rundt, indtil den en dag fik øje på en håbefuld forfatterspire, der ikke havde udgivet noget endnu.

"Jeg er historien, du har drømt om," hviskede bogen. Forfatterspiren satte sig og skrev.

Og de levede lykkeligt, mens bogen blev skrevet og forfatterspiren blev forfatter.

Heltinden

En idé bliver til virkelighed, mens ordene på papiret modellerer et menneske med liv og følelser. Noget er sandt, noget er digt.

"Hvad vil du med mig," spørger heltinden.

"Fortælle om livet og det sande," svarer forfatteren.

'Jeg havde det lige så godt,' siger heltinden. "I min drømmemands arme. I færd med at leve lykkeligt."

"Sådan er der jo ikke noget, der er i virkeligheden," siger forfatteren.

"Jeg er ligeglad. Sådan er der hos mig. Hvis du kan få dine læsere til at tro på det, kan det også blive sådan hos dem."

Så forfatteren sætter sig og skriver.

Camino

Med rygsækken læsset tager vandreren første skridt på den lange vej.
Forventningsfuld glæde letter byrden af den fortærende svulst af skuffelser og tab,
der har vokset sig for stor til at fortrænge.

Vandreren drager ud for at skrabe hul på den betændte byld, så materien kan flyde
ud. I det åbne sår vil det friske blod danne en helende skorpe. Under den vil ny, sart
hud vokse frem. Naturen vil hele. Den indre kraft har vaccineret pilgrimmen mod
infektioner. Anstrengelsen vil give velsignet træthed.

Bagefter vil kun et år være tilbage. Som et kostbart smykke båret stolt på brystet.

February Fiction

"Kan du skrive en historie på 100 ord?" spurgte han og så op fra iPaden.

Hun sad i lænestolen og ventede på Deadline.

"Det kan jeg vel godt," svarede hun tøvende og greb ud efter telefonen.

I en note begyndte hun at taste. Hun stoppede og så på ham.

"Hvorfor kom du egentlig til at tænke på det?" spurgte hun.

"Du lagde et link på Facebook."

"Men du er aldrig på Facebook?"

"I dag var jeg. Jeg ville lukke min konto. Nu tror jeg, jeg beholder den lidt endnu."

Hun smilede. Konkurrencen var skudt i gang. 100 ord om dagen.

Ordenes dans

Cursoren blinker på skærmen. Fra en følelse et sted i det inderste former idéer sig til ord, der smyger sig i en eksperimenterende dans på deres vej ud gennem fingrene. Ordene vrider sig i virtuose stillinger for at gøre sig til. Hvem tror de egentlig, de er?

Tror de, de kan sætte verden på plads, skabe forståelse, vække følelser, fremkalde billeder?

Med misundelse ser de på deres venner, tallene, som forgylder dem, der behersker dem. Selvbevidst finder ordene en opstilling, der fremhæver hver enkelt. De stråler oprørsk. De kan noget, tallene ikke kan.

Tvivlen

Det begynder som en tanke i forfatterens hoved. Så kalder bogen lydløst insisterende fra skrivebordet: "Skriv mig!"

Forfatteren sætter sig og skriver. Tvivler. Skriver. Sletter. Skriver. Går en tur.

Bogen råber med formløse ord. De vil ikke holdes fast. Andre bøger og forfattere hvisker: "Læs os først og se, hvordan du skal gøre."

Forfatteren skriver igen. Pludselig er der hul til kreativitetens brønd. Historien finder vej med ord, der skriver sig selv. Læseren tvinger sig adgang og fælder sin dom: "Bliv ved."

Eksalteret bøjer forfatteren sig over tasterne, beruses af ordene og giver bogen sit eget liv uden for tvivlen.

Blinde passagerer

Toget nærmer sig endestationen. Rejsen har haft mange korte stop. Lange nok til at læse 100 ord. Undres, forarges eller smile. Måske skæve overbærende til andres formåen. Mange kunne have gjort det bedre. Inde i hovedet er alt lydefrit.

Alligevel har mange læst med.

Nogle har kørt hele turen. Andre har taget toget med på enkelte stop. Nogle har betalt billetten. Tilkendegivet at de var med på rejsen. Andre har set den anden vej, når konduktøren kom forbi. Betaling er frivillig. Togets brændstof er uudtalte behov og ambitioner, som betales med et like.

Der er mange blinde passagerer.

Læs flere kortprosattekster på
www.birgitjuelmartinsen.dk

Trænger din kreativitet til et boost?
Tag med på en Writers Walk.

WritersWalk